

ז"ר עמנואל ולד, שפרש מצה"ל אחרי פרשת "דו"ח ולד", מנתח את ליל-הגלשנים, את תיפקודו הלקוי של הצבא, וקובע שעל צה"ל להצטמצם ולהכין תוכנית רב-שנתית שאינה קיימת זה זמן רב

"במיקרה הזה, כמו במיקרים קודמים, מיצוי האחריות נגמר אי-שם בין הדוגים הנמוכים ובין דרגי-הביניים"

"כשמחבל יורד כמו ציפור שחורה ורעה לתוך מחנה נח"ל, זה מסוג הדברים שקורים ומזכירים שיש בעיוח"

ראיינה ענת סרגוסטי

"הקריטריון המיקצועי לאחריות הוא בדרג החיפועולי הישיר הבכיר. במיקרה זה, לדעתי, זה אלוף-הפיקוד"

"מי בנה את הש"ג לתפקידו? איפה מפקד הנח"ל? איפה קצין-חיל ראשי? איפה אלוף-הפיקוד?"

"מה שקרה בנח"ל הוא סימפטום. כל האורות דולקים, כל הפיזיזים קפצו"

"אדם יכול להיות חייל אם בונים אותו. אין חיילים גרועים, יש מפקדים גרועים"

"האחראי הצבאי הבכיר

הוא אלוף-הפיקוד!"

כולו, והוא מיצר בכנות על העובדה שהדברים עדיין לא נבדקו ביסודיות הדרושה, שעדיין אין לצה"ל תוכנית רב-שנתית כוללת, שתוכל למנוע בעתיד הישנותם של מיקרים כאלה ואחרים. הרבה נאמר על אירועי-הגלשנים. פרשנים וכתבים ניתחו אותו מכל הכיוונים. רוב העול והאשמה הוטלו על כתפיו הרעועות של הש"ג האומלל, שברגע של פחד ברח מן העימות, תחת להתמודד עם הסכנה ולחסל אותה. ולד מסביר, שמאז עזב את הצבא, הוא אינו מעורה יותר במה שקורה בתוך המע-

שמכנה אותה ולד, לא הותרה להצגה בפני פורום מטכ"ל, ולמיטב ידיעתו היא נגנזה ולא עברה כל טיפול או דיון ענייני. לפני שבועיים נחתו שני גלשני-אוויר בצפון הארץ. אחד הגולשים הצליח לחדור למחנה צבאי של הנח"ל וגרם למותם של שישה חיילים ולפציעתם של שיבעה. המדינה כולה קמה על רגליה, צה"ל ערך תחקירים שונים ויסודיים, מסקנות הוסקו, לקחים נלמדו, קצינים וחיילים נענשו, אך עולם כמינהגו נוהג. ולד טוען שהמיקרה המצער, שקרה במחנה הנח"ל, הוא רק סימפטום של הצבא

במשותף עם צוות מיקצועי, התפטר (לפני קצת יותר משנה) הדוקטור ולד מצה"ל. העבודה נודעה בכינוי, שהודבק לה בכלי-התיקשורת, "דו"ח ולד". אז גם רא"י ינתי אותו לראשונה על הדו"ח ועל סיבות התפטרותו. חלק גדול מן הדו"ח, שנעשה לפני הזמנת הרמטכ"ל, כלל הכנת תוכנית רב-שנתית לצה"ל לתקופה של עשר שנים. תוכנית כזאת לא היתה קיימת בצבא שמונה שנים קודם לכן, ועל ולד וצוותו הוטל להכינה. העבודה הסתיימה והונחה על שולחנו של הרמטכ"ל בנובמבר 1984. העבודה, כפי

הראיון עם הדוקטור עימנואל ולד נקבע, ביוזמתו, לשעה 7 וחצי בבוקר. בשעה מוקדמת זו, אחרי נסיעה מביתו שבהרצליה, הוא כבר המתין במקום המיוגש בתל-אביב. הוא היה מגולח למישעי, מסודר, לבוש בחולצת לה-קוסט לבנה, כשסמל התנון הירוק מתנוסס בצידו השמאלי של החזה, ועישן את המיקטרת הניצחית שלו. את השעה שהקציב לראיון הוא מילא בדיוקנות צבאית. בעירנות ובשטף הוא ענה לשאלותי כשאני מנסה, בקושי רב, להדביק את הקצב המסחרר שלו. בעיקבות סערה, שגרמה עבודה שהכין